

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 349/2017-44

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou Vojčík & Partners, s. r. o., Rázusova 28, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Leo Vojčík, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 1172/2005, za účasti Okresného súdu Žilina, a takto

r o z h o d o l :

Základné právo [REDACTED] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 1172/2005 porušené neboli.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 1172/2005 (ďalej len „napadnuté konanie okresného súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že 22. júla 2003 Mestský súd v Prahe vydal v právnej veci sťažovateľa vedenej proti žalovanému v 1. rade – [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“), a žalovanému v 2. rade – [REDAKOVANÉ], zmenkový platobný rozkaz č. k. 23 Sm 148/2003-9, ktorým žalovaných zaviazal na zaplatenie sumy 1 080 000 Kč spolu so 6 % úrokom ročne od 2. júna 2003 do zaplatenia a náhradu trov konania v sume 91 050 Kč. Zmenkový platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť 2. septembra 2003.

Dňa 14. januára 2004 sťažovateľ podal návrh na vykonanie exekúcie, kde exekučným titulom mal byť uvedený zmenkový platobný rozkaz. Súdny exekútor [REDAKOVANÉ] (ďalej len „súdny exekútor“) 19. januára 2004 doručil Okresnému súdu Čadca žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd Čadca vydal 9. marca 2004 poverenie na vykonanie exekúcie.

Súdny exekútor 30. júla 2004 podal návrh na ustanovenie opatrovníka „*podľa § 49 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z. z. z dôvodu nemožnosti doručenia písomností Povinnému poštou, osobným doručovaním ani doručovaním prostredníctvom príslušníkov Mestskej polície mesta [REDAKOVANÉ]*“ Dňa 30. septembra 2004 doručil súdny exekútor Okresnému súdu Čadca žiadosť o zaslanie uznesenia k návrhu súdneho exekútora na ustanovenie opatrovníka, ktorou Okresný súd Čadca urgoval, aby v danej veci rozhodol, pretože

do rozhodnutia v tejto veci nemohol vykonávať v exekučnom konaní žiadne ďalšie úkony. Okresný súd Čadca 4. januára 2005 vydal uznesenie, ktorým návrh zamietol „(t. j. *takmer pol roka po podaní Návrhu na ustanovenie opatrovníka*)“.

Dňa 14. januára 2005 doručil povinný súdnemu exekútorovi návrh na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na zastavenie exekúcie, ktorý súdny exekútor 27. januára 2005 doručil Okresnému súdu Čadca. O uvedenom návrhu rozhodoval už okresný súd na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline (ďalej len „*krajský súd*“), ktorým vec vedenú Okresným súdom Čadca pod sp. zn. 13 Er 20/04 prikázal na prejednanie a rozhodnutie okresnému súdu. Okresný súd uznesením z 19. decembra 2005 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil „(t. j. *takmer rok po podaní Návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie*)“.

Proti uzneseniu okresného súdu z 19. decembra 2005 podal sťažovateľ 31. januára 2006 odvolanie. Krajský súd uznesením z 18. decembra 2006 potvrdil uznesenie okresného súdu z 19. decembra 2005 v časti vyhlásenia exekúcie za neprípustnú a zastavení exekúcie v sume 540 000 Kč so 6 % úrokom ročne od 2. júna 2003 do zaplatenia a trov predchádzajúceho konania v sume 45 525 Kč a v zostávajúcej časti uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu „*nesprávneho výkladu príslušných ustanovení Zmluvy uzatvorenej medzi Slovenskou republikou a Českou republikou o právnej pomoci poskytovanej justičnými orgánmi a úprave niektorých právnych vzťahov v občianskych a trestných veciach*“. Sťažovateľ uvádza, že v dôsledku uvedeného sa konanie o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie výrazne predĺžilo (t. j. v celkovom trvaní dvoch rokov).

Dňa 22. marca 2005 súdny exekútor podal návrh na ustanovenie opatrovníka „*podľa § 49 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z. z.*“ z dôvodu nemožnosti doručenia písomností povinnému. Sťažovateľ podal okresnému súdu 15. apríla 2008 sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní z dôvodu, že v napadnutom konaní do podania jeho sťažnosti (t. j. viac ako 3 roky) nebolo vydané žiadne rozhodnutie. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd až po podaní sťažnosti na prietahy v napadnutom konaní začal vo veci konať

a 13. mája 2008 vydal uznesenie, ktorým návrh súdneho exekútora na ustanovenie opatrovníka povinnému zamietol.

Súdny exekútor 8. decembra 2008 doručil okresnému súdu už tretí návrh na ustanovenie opatrovníka povinnému. Vzhľadom na to, že okresný súd na podaný návrh žiadnym spôsobom nereagoval, 31. marca 2009 doručil súdny exekútor okresnému súdu ďalší návrh na ustanovenie opatrovníka povinnému. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd začal vo veci konať až 23. septembra 2009 „(t. j. viac ako 9 mesiacov po podaní Návrhu nekonal)“, a to podaním žiadosti o zaslanie správy o trvalom, resp. prechodnom pobyte povinného na Register obyvateľov Slovenskej republiky a Mestský úrad [REDAKOVANÉ]

Okresný súd zároveň prípisom z 10. decembra 2009 podal vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľa na prieťahy v napadnutom konaní, v ktorom sťažnosť uznal za čiastočne dôvodnú a spôsobené zdržanie bolo odôvodnené takto: „*Toto zdržanie bolo spôsobené zvýšenou zaťaženosťou tunajšieho exekučného oddelenia.*“ Okresný súd následne prípisom zo 17. februára 2010 informoval súdneho exekútora o nemožnosti ustanoviť povinnému opatrovníka v dôsledku nesplnenia zákonných podmienok. Výsledkom konania „*teda nebolo rozhodnutie, voči ktorému by sa bolo možné odvolať, ale len stručné Oznámenie*“.

Dňa 22. novembra 2010 podal súdny exekútor v poradí štvrtý návrh na ustanovenie opatrovníka „*podľa § 49 ods. 4 zák. č. 233/1995 Z. z.*“.

Dňa 19. januára 2012 manželka povinného podala okresnému súdu návrh na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na zastavenie exekúcie a 21. novembra 2012 návrh na odklad exekúcie. Súdny exekútor doručil 6. decembra 2012 okresnému súdu žiadosť o udelenie súhlasu na dražbu s nižšou cenou. Keďže okresný súd k predmetným návrhom nevydal žiadne stanovisko, súdny exekútor v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 18 Er 1172/2005 podal žiadosť o zjednanie nápravy. Sťažovateľ uvádza, že na uvedenú žiadosť súdneho exekútora okresný súd odpovedal prípisom z 9. apríla 2013, v ktorom uviedol: „*Je pravdou, že predmetná vec bola vybavovaná s oneskorením. Zdržanie pri vybavovaní veci je možné odôvodniť objektívnymi dôvodmi, hlavne neúmerným*

zaťažením tohto súdneho oddelenia a personálne poddimenzovaným obsadením exekučného úseku. Neúmerné zaťaženie prezentujem uvedením mesačného nápadu nových vecí, ktorý predstavuje cca 2.500 návrhov na udelenie poverenia. Do úvahy treba zobrať aj počet nevybavených exekúcií, ktorých je na tunajšom súde cca 80.000. Do týchto vecí denne prichádzajú písomné podania ako napr. námietky povinného proti exekúcii, proti trovám exekúcií, návrhy povinného na odklad, návrhy oprávneného na zmenu exekútora, resp. účastníkov konaní, rozvrhy výťažku, návrhy na zastavenie exekúcie, prípadne iné podnety účastníkov.“

Medzitým 26. februára 2013 došlo k prevzatiu právneho zastúpenia sťažovateľa advokátskou kanceláriou Vojčik & Partners, s. r. o. O tejto skutočnosti bol okresný súd informovaný 25. apríla 2013 „*Oznámením o prevzatí právneho zastupovania v exekučnom konaní*“.

Okresný súd následne o predmetných návrhoch rozhodol uznesením z 19. apríla 2013 tak, že zamietol návrh manželky povinného na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie a zároveň neudelil súdnemu exekútorovi pri opakovanej dražbe nehnuteľnosti „*súhlas znížiť najnižšie podanie... (t. j. viac ako rok a 3 mesiace od podania prvého Návrhu)*“.

Manželka povinného 21. mája 2013 doručila okresnému súdu odvolanie proti uzneseniu z 19. apríla 2013 v časti týkajúcej sa návrhu na zastavenie exekúcie. Sťažovateľ sa k odvolaniu vyjadril 9. júla 2013. Vzhľadom na to, že do 9. decembra 2013 nedošlo k rozhodnutiu o odvolaní manželky povinného, sťažovateľ podal sťažnosť na postup súdu v napadnutom konaní. Dôvodom podania uvedenej sťažnosti bolo „*nesplnenie povinnosti zo strany Okresného súdu Žilina, ktorá vyplýva z § 209a, ods. 2 zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov...*“. Okresný súd do dňa podania uvedenej sťažnosti, t. j. do 9. decembra 2013, nepredložil vec na rozhodnutie krajskému súdu „*(t. j. viac ako 5 mesiacov vo veci nekonal)*“. Na podanú sťažnosť okresný súd odpovedal prípisom z 18. januára 2014, v ktorom konštatoval čiastočnú dôvodnosť podanej sťažnosti a uviedol, že „*vo veci sa nekonal v zmysle § 6 O. s. p., avšak z dôvodu pracovnej zaťaženia zákonného sudcu a vysokého nápadu vecí*“.

Sťažovateľ 1. júla 2014 doručil okresnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora, pričom ako nového súdneho exekútora navrhol [REDAKOVANÉ]

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd do 26. septembra 2014 na podaný návrh na zmenu súdneho exekútora neodpovedal „(t. j. ani 2 mesiace po uplynutí lehoty na rozhodnutie)“. Vzhľadom na túto skutočnosť doručil sťažovateľ 26. septembra 2014 okresnému súdu žiadosť o urgentné rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd žiadnym spôsobom na podanú žiadosť o urgentné rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora nereagoval. Z dôvodu jeho nečinnosti preto sťažovateľ 24. októbra 2014 podal sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní.

Okresný súd prípisom z 24. novembra 2014 konštatoval dôvodnosť podanej sťažnosti, „*nakolko sa vo veci nekonalo v zmysle § 6 O. s. p.*“. Okresný súd odôvodnil spôsobené prietahy v napadnutom konaní „*neprimeraným zaťažením nielen zákonného sudcu, či prideleného vyššieho súdneho úradníka, ale aj celého súdu v porovnaní s inými súdmi, nakolko ročný nápad nových vecí na tunajší súd je cca 57.000 a to pri výkone iba +/- 32 sudcov*“. Okresný súd následne 23. januára 2015 uznesením vyhovel návrhu sťažovateľa na zmenu súdneho exekútora a výkonom exekúcie poveril súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] „(t. j. po 7 mesiacoch od podania Návrhu na zmenu exekútora)“.

Nový súdny exekútor sťažovateľovi k priebehu exekúcie uviedol nemožnosť doručenia dražobnej vyhlášky z 27. mája 2015 povinnému, ktorá bola ako nedoručená zásielka vrátená poštovým doručovateľom dvakrát, a to 26. júna 2015 a 30. júla 2015, s oznámením poštového doručovateľa, podľa ktorého nebola zásielka prevzatá v odbernej lehote. „*Dalej nám bolo zo strany [REDAKOVANÉ] – súdneho exekútora oznámené, že po preverení exekučného spisu od postúpenia bolo zistené, že Povinný doposiaľ neprevzal žiadnu ďalšiu zásielku. [REDAKOVANÉ] – súdny exekútor*

uviedol, že v čase oceňovania nehnuteľností Povinného bol dňa 12. 9. 2012 Povinný prítomný na mieste oceňovania a sám sprístupnil oceňované nehnuteľnosti.“

Manželka povinného 3. augusta 2015 doručila okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie podľa § 57 ods. 2 písm. g) Exekučného poriadku a návrh na odklad exekúcie podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, ktorý odôvodnila viacerými námietkami, *„a to námietkou nezákonného postupu pri doručovaní zmenkového platobného rozkazu, námietkou vydania poverenia na vykonanie exekúcie exekútorovi s prerušeným výkonom činnosti, námietkou právoplatnosti a vykonateľnosti zmenkového platobného rozkazu na území Slovenskej republiky a námietkou premlčania prejedikovaného práva“*. K prvým trom spomenutým námietkam sa sťažovateľ vyjadril podaním zo 14. augusta 2015, pričom poukázal na uznesenie okresného súdu z 20. októbra 2013, ktorým bolo o uvedených námietkach rozhodnuté. Sťažovateľ k námietke premlčania prejedikovaného práva vo svojom vyjadrení uviedol, že *„právo nie je premlčané, čo odôvodnil v zmysle § 112 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník“*. Sťažovateľ namieta, že okresný súd o uvedenom návrhu manželky povinného ku dňu podania jeho sťažnosti ústavnému súdu nerozhodol.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ konštatuje, že *«nesprávny postup a nečinnosť Okresného súdu Žilina a Okresného súdu Čadca v predmetnej veci nie sú v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) a právom na rýchly a spravodlivý proces, a zároveň opakované obdobia nečinnosti Okresného súdu Žilina v predmetnom konaní a desať ročné trvanie predmetného sporu sú samy o sebe za daného skutkového i právneho stavu evidentným porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.*

... Postup Okresného súdu Žilina vzbudzuje nedôveru vo fungovanie Slovenskej republiky ako právneho štátu, keďže v dôsledku nečinnosti a neprávneho postupu štátneho orgánu, ktorého základnou povinnosťou je chrániť práva a právom chránené záujmy fyzických a právnických osôb, sa Sťažovateľ už niekoľko rokov nevie domôcť odstránenia právnej neistoty, v ktorej sa nachádza.»

Sťažovateľ uvádza, že mu nie je známe, že by akýmkoľvek konaním či opomenutím konania spôsobil prieťahy v napadnutom konaní. Na všetky žiadosti okresného súdu reagoval bez zbytočného odkladu a vždy mal záujem na včasnom vyriešení veci.

Vo vzťahu k správaniu povinného a jeho manželky uvádza, že *„opakovane predkladajú návrhy na zastavenie exekúcie, návrhy na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a návrhy na odklad exekúcie, v dôsledku čoho sa celé konanie v predmetnej veci predlžuje“*.

Sťažovateľ považuje predkladanie ich návrhov, v ktorých uvádzajú námietky, o ktorých už bolo okresným súdom rozhodnuté, za účelové predlžovanie exekučného konania počas celého konania o vymáhaní jeho pohľadávky.

Predmetné konanie začalo 14. januára 2004 na Okresnom súde Čadca dorúčením návrhu na vykonanie exekúcie, teda pred takmer dvanástimi rokmi, a pokračovalo od roku 2005 na okresnom súde na základe uznesenia krajského súdu z 27. júna 2005 a dosiaľ nedošlo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn.: 18 Er/1172/2005 porušil základné právo Sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky v zmysle § 56 ods. 4 Zákona o organizácii ústavného súdu priznáva Sťažovateľovi – [REDAKOVANÉ], primerané finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- € (slovom desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Žilina povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu Vojčík & Partners, s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Žilina je povinný Sťažovateľovi – [REDAKOVANÉ], nahradiť trovy konania vo výške 908,47 €, a to na účet právneho zástupcu Sťažovateľa Vojčík & Partners, s.r.o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Výšku primeraného finančného zadost'učinenia s'ťažovateľ odôvodňuje tým, že „právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádza, mu spôsobila a naďalej spôsobuje nielen materiálnu, ale aj nemateriálnu ujmu...“.

Ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním s'ťažnosti vyzval prípisom zo 6. marca 2017 predsedu okresného súdu na vyjadrenie k s'ťažnosti a na predloženie spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 18 Er 1172/2005. Podpredseda okresného súdu zapožičal žiadaný spis ústavnému súdu a zároveň sa vyjadril k s'ťažnosti prípisom sp. zn. 1 SprS/174/2017 z 22. marca 2017. Vo svojom vyjadrení uvádza: „OS Žilina mal spis k dispozícii až 19. 9. 2005, súd už 9. 11. 2005 vo veci konal a žiadal informácie z Okresného súdu Praha 10 a z MS SR (č. l. 79-83). Posledná odpoveď došla 15. 12. 2005 (č. l. 83) a súd už 19. 12. 2005 rozhodol o zastavení exekúcie. Tvrdenie s'ťažovateľa o časovom úseku takmer 1 roka od podania návrhu do rozhodnutia sa preto nemôže týkať a byť na ťarchu Okresného súdu Žilina, ktorý označil s'ťažovateľ za subjekt porušujúci jeho právo. Navyiac je potrebné zdôrazniť, že návrh na zastavenie exekúcie nemal odkladný účinok, preto nemal nijaký vplyv na priebeh exekúcie pred exekútorom a rozhodovanie súdu (dlhšie či kratšie) nemalo žiaden vplyv na priebeh exekúcie (majetok je zabezpečený a plnenia môžu chodiť do depozitu).

... Okresný súd Žilina odvolanie oprávneného podané dňa 31. 1. 2006 odoslal na KS v Žiline 14. 2. 2006, teda tento časový úsek nemožno považovať za neprimeraný, naopak je pomerne krátky vo vzťahu k povinnostiam súdu. Spis sa tunajšiemu súdu vrátil 10. 1. 2007, za toto obdobie takmer 1 roka nemôže niesť následky tunajší súd a nemôže byť porušovateľom práva s'ťažovateľa. Súd uznesenie účastníkom doručil v apríli 2007. Hoci rozhodnutie nebolo odoslané neodkladne, nemalo žiaden vplyv na práva oprávneného a vykonávanie exekúcie.

Uznesenie 13 Er 20/2004-41 OS Čadca zo dňa 4. 1. 2005, ktorým súd zamietol návrh SE na ustanovenie opatrovníka povinnému z dôvodu, že v [REDACTED] má povinný adresu trvalého pobytu a zdržiava sa na nej cez víkendy kvôli pracovným povinnostiam cez týždeň, nadobudlo právoplatnosť. Dňa 24. 3. 2005 podal súdny exekútor ešte na súde v Čadci opätovný návrh na ustanovenie opatrovníka z tých istých dôvodov – že nepreberá zásielky

na adrese trvalého bydliska. Uvedená skutočnosť je logická pri pracovnej dobe pošty. OS Čadca o tomto návrhu nerozhodol, zrejme z dôvodu, že o tejto otázke už rozhodol. Po postúpení veci na OS Žilina súd vo veci vykonal viacero úkonov, pričom doručoval aj povinnému na adresu trvalého pobytu a považoval zásielky za doručené náhradným spôsobom (povinný sa evidentne vyhýbal preberaniu zásielok). Oprávnený až 15. 4. 2008 podal sťažnosť na to, že nebolo rozhodnuté o ustanovení opatrovníka. Súd na základe toho opätovne z tých istých dôvodov zamietol návrh na ustanovenie opatrovníka povinnému uznesením č. k. 18 Er 1172/2005-127 zo dňa 13. 5. 2008. Exekútor a oprávnený nepodali proti uzneseniu odvolanie. Exekútor mal už vtedy hľadať iné spôsoby na doručenie potrebných zásielok povinnému, ktorý sa vyhýbal preberaniu zásielok aj s rodinou (žiaden kontakt s doručovateľmi), najmä rozhodnutia mohol doručiť aj sám pri vykonávaní úkonov.

K bodu 8 sťažnosti je nevyhnutné poukázať na to, že Exekútor (ani oprávnený) sa ani raz proti uzneseniu o neustanovení opatrovníka neodvolávali, ale opätovne podali žiadosť o ustanovenie opatrovníka 8. 12. 2008 a 31. 3. 2009 urgenciu. Súd od 23. 9. 2009 vykonával procesné úkony od č. l. 141 spisu – v podstate tie, ktoré môže vykonávať aj exekútor a na vykonanie ktorých má súdny exekútor právomoc. Súd opätovne po trikrát oznámil exekútorovi na č. l. 167, že nie sú splnené podmienky na ustanovenie opatrovníka, pretože nemožno niekomu ustanoviť opatrovníka len preto, že sa vyhýba prevzatiu zásielok. Zjednodušene povedané, nebol problém v adrese trvalého pobytu, ale v praktickom doručení zásielky povinnému (zrejme išlo najmä o upovedomenie, ktoré musí byť doručené do vlastných rúk).

Vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa, dňa 25. 1. 2012 a 21. 11. 2012 podala manželka povinného návrh na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie (aj na súde aj na exekútorskom úrade). K návrhu na zastavenie exekúcie súd uvádza, že nemal odkladný účinok, preto akékoľvek plynutie času nemalo pre práva oprávneného a činnosť exekútora žiaden vplyv. Nemohlo teda dôjsť ani k ich poškodeniu práv na konanie bez prietahov. Exekvovanie majetku mohlo pokračovať (maximálne by v pozitívnom prípade boli prostriedky ukladané na depozitnom účte). Návrh na odklad mal odkladný účinok, preto exekútor nemal ani podávať návrh na udelenie súhlasu s nižšou cenou na dražbe 6. 12. 2012. Súd o návrhoch manželky povinného a exekútora rozhodol uznesením č. k. 18 Er 1172/2005-228 zo dňa 19. 4. 2013. Dobu od 19. 1. 2012 do 21. 11. 2012

nemožno pričítať na ťarchu oprávnených, pretože nijako ich práva neboli ukrátené (účelové a opakované návrh na zastavenie exekúcie nemajú odkladný účinok a vplyv na činnosť exekútora).

Následne súd o odvolaní manželky povinného proti zamietnutiu zastavenia a odkladu exekúcie rozhodol uznesením 20. 12. 2013 na č. l. 263, teda v primeranej lehote od 9.7.2013, kedy došlo súdu vyjadrenie oprávneného k odvolaniu (č. l. 262).

Dňa 1. 7. 2014 podal oprávnený návrh na zmenu exekútora. Súd vyžiadal od pôvodného exekútora spis a vyčíslenie trov exekútora 20. 11. 2014 na č. l. 302 a po pripojení exekútorského spisu dňa 9. 12. 2014 rozhodol o zmene exekútora uznesením z 23. 1. 2015 na č. l. 333. Okrem toho však musel ešte rozhodnúť aj o návrhu na zníženie ceny na dražbe uznesením na č. l. 327, čo znamená kontrolu priebehu celého predaja nehnuteľnosti. V kontexte toho bolo o veci rozhodnuté v primeranej dobe a nemožno jednostranne prihliadať iba na návrh na zmenu exekútora. Bez rozhodnutia o znížení ceny by nemohol nový exekútor vo veci pokračovať.

Ďalej je potrebné poukázať na to, že súdny exekútor oprávnenému uviedol okrem iného, že povinný bol v roku 2012 prítomný na oceňovaní nehnuteľností, čo len potvrdzuje nezmyselnosť všetkých 4 návrhov na ustanovenie opatrovníka povinnému - nebol na to nikdy dôvod a práve podávaním takýchto účelových návrhov došlo k predĺžovaniu celkového konania a exekúcie. Išlo len o to, aby exekútor našiel iný spôsob na doručenie zásielok povinnému ako poštou či políciou, ktorí to vykonávajú najmä v obvyklej pracovnej dobe a v priebehu pracovného týždňa. Uvedená činnosť však patrí do činnosti súdneho exekútora, ktorý pri vykonávaní exekúcie koná samostatne.

Pokiaľ manželka povinného opätovne podala návrh na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie dňa 3. 8. 2015, došlo k prerozdeleniu spisom na tunajšom súde, keď spisy po sudkyňi [REDAKOVANÉ], ktorá odišla v roku 2014 na Krajský súd v Žiline, pridelené sudcovi [REDAKOVANÉ], ktorý 17. 8. 2015 predložil vec na rozhodnutie o svojom vylúčení, pretože počas pôsobenia v na OS Čadca s manželkou povinného boli kolegovia. KS v Žiline tohto sudcu vylúčil (spis vrátený 10.11.2015 a dovtedy bol mimo dispozíciu OS ŽA) a vec bola pridelená sudcovi [REDAKOVANÉ]. V tomto časovom rozsahu nemohol súd vo veci konať. V sťažnosti na ÚS SR písanej dňa 13. 10. 2015 sťažovateľ uvádza, že o návrhoch povinnej nebolo rozhodnuté. Sťažovateľ však pravdepodobne neoznámil ústavnému súdu, že súd uznesením

zo 14. 1. 2016 o návrhoch rozhodol a rozhodnutie je právoplatné, pričom rozhodnuté bolo v primeranom čase. Napokon súd rozhodol aj o návrhu oprávneného na pokračovanie v exekúcii (zmenková vec) uznesením na č. l. 396, vec je na dlhodobej lehote a súd nemá o čom rozhodovať a vec je plne v rukách exekútora.

Preto je nevyhnutné vysloviť názor, že v žiadnom prípade činnosťou či nečinnosťou tunajšieho súdu nedošlo k zásahom do práv sťažovateľa. Ak sťažovateľ utrpel nejakú ujmu, tak len nekonaním či nedostatočným konaním súdneho exekútora, keď sa v niektorých prípadoch snaží exekútor presúvať činnosť na súd a zľahčovať si tak postup pri problematických konaniach. Všetky obdobia, ktoré spadajú do konaní o ustanovenie opatrovníka a o zastavenie exekúcie (podstata sťažnosti) sa nijakým spôsobom nedotýkali práv oprávneného na riadny priebeh exekúcie. O ostatných návrhoch súd rozhodoval s ohľadom na celkové zaťaženie uložené exekučným súdom (spotrebiteľské spory) primerane a oproti iným konaniam možno uviesť, že až nadštandardne...“

Ústavný súd zo zapožičaného spisu okresného súdu zistil, že v čase doručenia sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu (13. októbra 2015, pozn.) sa spis okresného súdu ešte nachádzal na krajskom súde z dôvodu potreby rozhodnutia o pridelení veci. Spis bol okresnému súdu vrátený 10. novembra 2015. Keďže krajský súd uznesením sp. zn. 6 NcC 30/2015 z 30. septembra 2015 rozhodol, že v tom čase zákonný sudca [REDAKOVANÉ] je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci okresného súdu, 21. decembra 2015 došlo k prerozdeleniu predmetnej veci, ktorá bola pridelená sudcovi [REDAKOVANÉ].

Následne 14. januára 2016 okresný súd uznesením č. k. 18 Er 1172/2005-381 rozhodol tak, že návrh manželky povinného z 31. júla 2015 (okresnému súdu doručený 3. augusta 2015, pozn.) na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie zamietol. Označené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 11. februára 2016.

Dňa 21. januára 2016 bolo okresnému súdu doručené podanie právneho zástupcu sťažovateľa, ktorého obsahom bolo doplnenie návrhu na vykonanie exekúcie. O tomto návrhu okresný súd rozhodol uznesením č. k. 18 Er 1172/2005-396 z 27. októbra 2016 tak, že exekúcia pokračuje. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25. novembra 2016.

Ako z vyjadrenia podpredsedu okresného súdu vyplýva, vec je odvtedy na dlhodobej lehote. Ústavný súd tiež zistil, že 10. apríla 2017 bola okresnému súdu doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie súhlasu na dražbu s nižšou cenou, o ktorej okresný súd rozhodol 4. mája 2017 tak, že súhlas udelil.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 349/2017-23 z 15. júna 2017 ju podľa § 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal na ďalšie konanie.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval prípisom z 30. júna 2017 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k vecnej stránke prijatej sťažnosti, ak to vzhľadom na svoje predchádzajúce vyjadrenie považuje za potrebné, a k otázke vhodnosti ústneho pojednávania.

Predseda okresného súdu prípisom sp. zn. 1 SprS 174/2017 zo 17. júla 2017 ústavnému súdu doručeným 20. júla 2017 oznámil, že netrvá na ústnom prerokovaní veci.

Ústavný súd následne prípisom z 31. júla 2017 vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby zaujal stanovisko k vyjadreniu predsedu okresného súdu, ktoré mu v prílohe zaslal, a oznámil ústavnému súdu, či súhlasí s tým, aby sa podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustilo od ústneho pojednávania.

Stanovisko právneho zástupcu sťažovateľa bolo ústavnému súdu doručené 21. augusta 2017. Právny zástupca v ňom uviedol: *«... posudzované exekučné konanie, ktoré začalo dňa 14. 01. 2004 spísaním a podaním návrhu na vykonanie exekúcie, trvá už viac ako 13 rokov a dosiaľ neskončilo žiadnym zo spôsobov, upravených Exekučným poriadkom...*

... akokoľvek sa Okresný súd Žilina stavia k predmetnej veci, už samotná dĺžka napadnutého exekučného konania je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľná a ničím neospravedliteľná.

... Pokiaľ ide o tvrdenie Okresného súdu Žilina na str. 3 jeho vyjadrenia, v zmysle ktorého došlo k zásahu do práv sťažovateľa činnosťou či nečinnosťou súdneho exekútora, ktorý (ako údajne býva štandardom v exekučnom konaní), presúva činnosť na súd a zľahčuje si tak postup pri problematických konaniach, poukazujeme v tejto súvislosti na konštantnú judikatúru Ústavného súdu... (sp. zn. I. ÚS 702/2013, III. ÚS 364/2011-14)

... Za takýchto okolností sa potom argumentácia Okresného súdu Žilina, ktorou poukazuje na skutočnosť, že k zásahu do práv Sťažovateľa došlo jedine nekonaním či nedostatočným konaním povereného súdneho exekútora, javí ako zjavne účelová.

... V ústavnej sťažnosti Sťažovateľ už poukázal na viaceré nedostatky v činnosti, či skôr v nečinnosti Okresného súdu Žilina, na existencii ktorých v celom rozsahu trvá.

... Sťažovateľ ďalej poukazuje na skutočnosť, že Okresný súd Žilina rozhodol o viacerých návrhoch Oprávneného, ktoré je možné považovať za nevyhnutné pre naplnenie účelu exekučného konania, t. j. uspokojenie judikovanej pohľadávky oprávneného z exekučného titulu, až na základe niekoľkých sťažností na prietahy v exekučnom konaní. O to viac nie je možné tvrdiť, že postup Okresného súdu Žilina bol efektívny a rýchly, práve naopak, jeho postup viedol k prietahom v exekučnom konaní ohrozujúcim vymožitelnosť už právoplatne priznaného práva oprávneného.

... Tvrdenie Okresného súdu Žilina o nezapríčení a z toho vyplývajúcom nezodpovedaní za prípadné prietahy spôsobené v časti exekučného konania vedenej Okresným súdom Čadca nemá podľa názoru Sťažovateľa pri rozhodovaní o porušení práv Sťažovateľa žiadnu právnu relevanciu a nemení nič na tvrdení, že exekučné konanie ako celok (vedené prvotne na Okresnom súde Čadca a následne na Okresnom súde Žilina) je poznačené formálnosťou, neefektívnosťou a nesústredenosťou, čím došlo k upretiu Sťažovateľovho práva na prerokovanie bez zbytočných prietahov v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

... Rovnako sa nie je možné stotožniť s tvrdením Okresného súdu Žilina, v zmysle ktorého, „všetky obdobia, ktoré spadajú do konaní o ustanovenie opatrovníka a o zastavenie exekúcie sa nijakým spôsobom nedotýkali práv oprávneného na riadny priebeh exekúcie“. Práve nerozhodovanie o týchto návrhoch v primeranej lehote „prisepelo“ k neúmernému predĺženiu exekučného konania a k oddialovaniu naplneniu účelu exekučného konania.

... Sťažovateľ má za to, že dĺžka exekučného konania nie je v predmetnej exekučnej veci zapríčinená skutkovou zložitou veci, ale nesprávnym postupom a nečinnosťou Okresného súdu Žilina a Okresného súdu Čadca. Postup Okresného súdu Žilina v posudzovanom exekučnom konaní zásadne nie je možné hodnotiť ako plynulý, ako to vo svojom vyjadrení naznačuje Okresný súd Žilina. V ďalšom Sťažovateľ zotrváva na svojich tvrdeniach v doterajších podaniach, urobených v tejto veci.

...Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, ako aj vzhľadom na skutkový stav, uvádzaný vo svojej ústavnej sťažnosti si preto Sťažovateľ dovoľuje navrhnúť Ústavnému súdu, aby po vykonanom dokazovaní ústavnej sťažnosti Sťažovateľa v celom rozsahu vyhovel...» Právny zástupca zároveň uviedol, že sťažovateľ súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednania veci.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde a upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní uznesením odmietnuť bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Er 1172/2005 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské

práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti konštantne zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04), pričom ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietáhov nevyníma. Aj podľa názoru Európskeho súdu pre ľudské práva by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní ako celku. Zastáva názor, že *„v tomto prípade by mal Ústavný súd Slovenskej republiky s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu posudzovať zbytočné prietahy v tomto konaní, postup Okresného súdu Čadca a Okresného súdu Žilina a trvanie tohto konania ako celok“*. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že špecifikom exekučného konania je, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora, pričom exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému sudu len vtedy, ak tento

má reálne o čom rozhodovať. V prípade sťažovateľa bolo rozhodovanie okresného súdu o procesných úkonoch súvisiacich s exekúciou vykonávanou súdnym exekútorom.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03, II. ÚS 478/2010) sa však ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), môže tiež vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010, II. ÚS 659/2014).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06, II. ÚS 622/2014).

Sťažovateľ namieta, že „konanie na okresnom súde poznačené ako celok formálnosťou, neefektívnosťou a nesústredenosťou, čím došlo k upretiu Sťažovateľovho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré m u zaručuje čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Poukazuje na viacero období nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti v postupe okresného súdu v napadnutom konaní, napr. konanie a rozhodovanie okresného súdu o návrhu povinného na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a zastavenie exekúcie z 13. januára 2005, o návrhu súdneho exekútora na ustanovenie opatrovníka povinnému z 22. marca 2005, z 2. decembra 2008, ako aj z 25. marca 2009, o návrhu manželky povinného na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a na zastavenie exekúcie z 19. januára 2012 či o žiadosti sťažovateľa na zmenu súdneho exekútora. Tvrdí, že „Okresný súd Žilina o Návrhu na ustanovenie opatrovníka podľa § 49 ods. 4 zákona č. 233/1995 Z. z. zo dňa 22. 03. 2005 rozhodol až 13. 05. 2008, tzn. po uplynutí troch rokov od podania Návrhu, predstavuje značný zásah do oprávnení Súdneho exekútora, ktorý v uvedenom období nemohol vykonávať úkony na zabezpečenie exekúcie (bod 7). Rovnako skutočnosť, že Okresný súd Žilina vydal Uznesenie o zmene súdneho exekútora až po siedmich mesiacoch od podania Návrhu na jeho zmenu preukazuje hrubé nerešpektovanie zákonom ustanovenej 30 dňovej lehoty na rozhodnutie v predmetnej veci, ktorú je možné považovať za jednoduchý úkon (body 14 – 17.)“.

Ústavný súd zo spisu okresného súdu zistil, že okresný súd v čase doručenia sťažnosti sťažovateľa ústavnému súdu rozhodol právoplatne o všetkých predchádzajúcich návrhoch s výnimkou rozhodnutia o návrhu manželky povinného na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie, ktorý bol okresnému súdu doručený 3. augusta 2015. Vzhľadom na uvedené s prihliadnutím aj na judikatúru ústavného súdu je preto sťažnosť sťažovateľa v týchto častiach zjavne neopodstatnená.

Pokiaľ ide o konanie o návrhu manželky povinného na zastavenie exekúcie a odklad exekúcie, ktorý bol okresnému súdu doručený 3. augusta 2015, ústavný súd zo zapožičaného spisu okresného súdu zistil:

Dňa 3. augusta 2015 bol okresnému súdu doručený návrh manželky povinného na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie.

Dňa 17. augusta 2015 zákonný sudca vzniesol námietku zaujatosti z dôvodu jeho vzťahu k povinnému a jeho manželke (bývala kolegyňa, priateľka, pozn.), okresný súd preto 26. augusta 2015 spis predložil krajskému súdu na rozhodnutie o pridelení veci. Krajský súd uznesením sp. zn. 6 NcC 30/2015 z 30. septembra 2015 rozhodol tak, že namietaný sudca okresného súdu je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej okresným súdom. Spis bol okresnému súdu vrátený 10. novembra 2015. Medzitým sťažovateľ doručil ústavnému súdu sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní (13. októbra 2015, pozn.). Dňa 21. decembra 2015 bola vec pridelená inému sudcovi, ktorý 14. januára 2016 uznesením č. k. 18 Er 1172/2005-381 návrh manželky povinného na zastavenie exekúcie a návrh na odklad exekúcie zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 11. februára 2016.

Ako z uvedeného vyplýva, okresný súd o návrhu manželky povinného na zastavenie exekúcie a na odklad exekúcie rozhodoval vyše 5 mesiacov.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. Preto ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

Na tomto základe ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva sťažovateľa podľa ústavy ani práva podľa dohovoru, nerozhodoval už o jeho ďalších návrhoch z dôvodu, že tieto sa viažu na vyslovenie porušenia základných práv a slobôd a úspech v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017